Знов село. По блакитному трапу

сходить сонце над маревом нив.

Я в пальті і у фетровій шляпі,

де колись у свитині ходив.

Де колись неповторного літа

одягнув я, смуглявий юнак,

коли став на заводі робити,

не свитину, а теплий піджак.

Роки йшли силуетами станцій,

що минали на фоні заграв,

коли я гострооким повстанцем

на шинель піджака проміняв.

А коли одлунало й багнети

ми змінили на пера, тоді

я купив в церобкопі штиблети,

став ходити у шляпі й пальті.

Я життя вже заповнив анкету,

приза першого взяв у бою.

І смуглявим, і ніжним поетом

перед огнищем рідним стою.

Як колись, в цей провулок, садами,

я повз верби пройшов, через гать...

Та не вийдуть мене біля брами

ні сестра, ні Сірко наш стрічать.

Вмер мій батько. І брата не стало.

Сплять вони під хрестом край села...

Нашу хату давно поламали,

ту, що нашою і не була.

Щоки чують, як котяться перла

тихі й теплі... Вертатись пора.

Санітаркою юною вмерла

од плямистого тифу сестра.

Друга вмерла недавно від раку.

Скільки сліз я за нею пролив!

А старого й глухого собаку

від жалю я з нагана забив.

Ось і школи знайомої мури,

і до мене біжать школярі...

— Це — поет наш, Володька Сосюра! —

їх усмішка — мов квіти зорі...

— Чом це ти одягнувся буржуєм?

Одяг цей не приносить добра...—

Мені "Зиму Червону" цитує,

критикує мене дітвора.

Вийшов вчитель... Згадки — як намети...

Ми говорим про те і про те...

— Я не знав, що мій учень поетом,

українським поетом зросте...—

каже він. Запалив я цигарку,

вчитель — теж. Скільки споминів, слів!

Як колись я від нього потайки

цигарки в час перерви курив...

Марив буть я тоді інженером,

вийти з бруду на сонячний шлях...

Бив з рогатки собак і за пера

біля школи ходив на руках...

Попрощалися. Дощ уже крапа...

Марив я... Як давно це було...

Що вернусь я в пальті і у шляпі
з гомінливого міста в село...

Ах ви, мрії, ви, милі, дитячі,

як обличчя за дальнім вікном...

Над селом небо осені плаче,

дим заводу пливе над селом...

Працювать, працювать, безумовно!

Кожній хвилі нема ж вороття!

Ні! Я зовсім іще не заповнив

золотої анкети життя.